

Mirko és Marion

Túsarkú cipőben Marion valamivel magasabb volt nálam, Mirko azonban mindkettőnk fölé magasodott nyúlánk alakjával. Amikor hárman álltunk egymás mellett, kissé feszélyezett, ám erre mindössze egyszer kínálkozott alkalom, és később visszاسírítam ezt az egyetlen alkalmat, bármilyen kínosan ért is véget.

Ma már nincs jelentősége mindennek, minthogy időm sincs sok hátra. Ezt a történetet azonban, ami hármunk, de legalábbis kettőnk életének meghatározó élménye volt, nem szeretném magammal vinni a sírba, még akkor sem, ha tudom, életben nem adom ki a kezemből, legfeljebb számítógépem egy jelszóval védett dokumentumában tárolom, meghagyva végrendeletemben, hogy örököseim cselekedjenek vele belátásuk szerint.

Marion öt évvel volt idősebb nálunk, egyetemre járt, vagy egyetemi hallgatónak mondta magát, és magánórákat adott angolból. Szinte biztos voltam benne, hogy más néven anyakönyvezték, csak felvette a nevét, akár elegáns és kihívó ruháit, vagy túlhangsúlyozott sminkjét. Szeme környékét halványkékre vagy türkizre, ajkát vörösre vagy bíborszínűre festette, sőt, arcpírral is igyekezett rózsaszín bőrét még élénkebbre varázsolni. Nem lett volna szüksége rá: dús, hullámos, fekete haja, melyet bizonyára szintén festetett, vonzotta a tekintetet.

Egyszerűbb, vidéki családból származott, egyedül tanult meg angolul, s azt hiszem, egyszerre vonzotta és zavarta, hogy jobb módú családok gyermekeit kellett tanítania, erre némely csípős megjegyzéséből következtettem. Családommal, jövőmmel és gondtalanságommal kapcsolatban elejtett szavai egyértelművé tették, hogy irigykedik, és lelkiismeret-furdalást ébresztettek bennem. Nem értettem, hogy mindig gyanakvó szüleim miért őt választották a lehetséges nyelvtanárok közül, mivel győzte meg őket, de beszélgetéseink ilyen részletek feltárására nem kínáltak lehetőséget, és én, Marion vonzerejétől lenyűgözve, kellemetlen megjegyzései ellenére örömmel vettem, hogy velem kell tanulnom.

Mirko magasabb volt nálam, fekete hajú, kreol bőrű és jóképű, legalábbis én annak láttam, egészen attól a pillanattól fogva, hogy az osztálytársam lett. Belgrádból települtek át, anyja, ha jól értettem, mert tapintatlannak éreztem volna származásáról részletesen kérdezősködni, ezért beszélgetéseink során elejtett megjegyzéseire kellett hagyatkoznom, szerb volt, apja magyar. Már megjárta egy másik iskolát is vidéken, ahol először laktak, s az első pillanattól szimpátiát keltett bennem. Úgy tűnt, rokonszenvünk kölcsönös. Ma már tudom, ez volt a legmélyebb barátság az életben, még ha arról nem is volt és azóta se lett egyértelmű tudomásom, Mirko hogy érzett irántam.

Mindig szerettem volna, hogy olyan lazán lógjon csípőmön a farmer, a széles, koptatott barna övvel, mint rajta, s az ing vagy póló is úgy feszüljön felsőtestemen, akár az övéen. Csakhogy rajtam minden kissé sikkтеленül állt: ha betúrtem az inget vagy a pamutpólót a nadrágomba és simára egyengettem, kidudorodott a hasam, ha kissé kihúzkodtam, hogy lezserebbnek hasson, buggyosodott. Mirko divatos holmija-it, márkás edzőcipőit anyja mindig Jugoszláviából hozta, ezért is irigykedtem rá.

Mirko külseje lenyűgözött, félszegségében viszont magamra ismertem. Sosem értettem az okát, miért ilyen visszafogott és bátortalan, de barátságunk első percétől kezdve igyekeztem megfejteni. Ha nekem ilyen külsőm lenne, gondoltam akkoriban, semmi okát nem érezném a gátlásosságnak. Visszahúzódását közönnyel leplezte, rezzenéstelen arccal, váratlanul kirobbanó, gúnyos nevetéssel, amit mások fensőbbségességnek tulajdoníthattak, én azonban sejtettem, hogy mindez csupán álca. Ha kettesben voltunk, én hosszasan beszéltem, ő tömören válaszolt, néha csak egy-egy hitetlenkedő kérdést, ironikus megjegyzést fűzött az általam mondottakhoz. Pláne, amikor arról beszélünk, ki tetszik, és melyik lánnyal mit tennénk, ha módunk lenne rá. Sosem értettem, miért nem közeledik osztálytársnőinkhez, akik, elejtett megjegyzéseikből, elkapott pillantásaikból úgy tűnt, boldogan fogadnák azt.

Marion érkezése után hetente két alkalommal fel kellett tennem a bekészített kávé, megvárni, míg lefő, addig ő is ott állt a konyhában, közvetlenül mellettem, és szinte fölém magasodott túsarkú cipőjében, szandáljában vagy, ahogy télbe fordult az idő, puha bőrcsizmájában, mely nemcsak magas sarkú volt, hanem a szára a combjág ért. Ilyen csizmát addig csak filmen láttam, cirkuszi állatidomár nőknél. A csizmához miniszoknyát viselt. Ha bemutatkozásakor látták volna rajta ezt a csizmát, a szüleim biztosan nem alkalmazták volna.

Míg főtt a kávé és kitöltöttem az aranyozott szegélyű porcelán csészébe, egészen közel állt hozzám. Felkarom a melléhez ért, attól féltem, melléöntöm. Három mokkáskanál cukor után tejszínhabot is nyomtam rá, miközben viccelődött velem, hogy még kér, mert édesszájú, mint egy gyerek, bár szereti a kávé keserű ízét is. A szifon csőréről is letörölte, majd lenyalta mutatóujjáról a tejszínhabot, ahogy az öblével lefelé fordított mokkáskanalat is, mellyel elkeverte a forró kávéban feloldódó kristálycukrot. Láta rajtam, hiába próbáltam titkolni, milyen izgalmat okoz nekem. Kacéran elnevette magát, de egy mozdulatával, arcvonásával nyomban érezte, hogy mindez csupán játék, ne vegyem komolyan. Ilyenkor, lelepleződve és kissé megszegyenülve elfordítottam a fejem, egészen addig, míg ismét egymással szembe nem kerültünk a szobában.

Marion a legnagyobb természetességgel húzta le hosszú bőrcsizmáját, és nejlonharisnyás lábát maga alá húzva a fotelba süppedt. Én a mellette lévő fotelba ültem, így társalogtunk, vettük át a leckémet vagy az újabb gyakorlatokat. Oldottan beszélgetett velem a lányokról is, akik az osztályomba járnak. Milyen a viszonyom velük, hogy tetszenek, tudom-e, mi imponál nekik, és hogyan kell viselkedni velük. Ahol akadozott a szókincsem, angolról magyarra váltott. Engem nem zavart, hogy az óra jelentős részében magyarul beszélünk. Cinkosává is tett: kérdezte, nem árulom-e be a szüleimnek, akik azért fizetik őt, hogy angolul társalogjunk, és nem azért, mint mondta, hogy a szerelmi életemről csevegjünk.

Egyáltalán, kérdezte álnaivan, érdekel a téma, élvezem a beszélgetéseinket?

Fülig pirultam, de kimondtam, hogy nagyon is érdekel.

Mire azt mondta, ha így van, miért terelem el gyakran a szót, illetve miért eresztem el a fülem mellett a kérdést, mikor olyasmit firtat, amire nem szeretnék válaszolni.

Mi volna az, ráztam a fejem.

És akkor Mirkóról kérdezett.

Marion először engem tanított angolra. Egy szülői értekezleten szóba elegendve kérte el Mirko anyja a telefonszámát az én anyámtól. Mirko eleinte nem is említette, hogy jár hozzájuk, anyámtól tudtam meg. Amikor számon kértem Mirkón, hogy nem szólt, csak megrándította a vállát, mintha nem tulajdonítana jelentőséget az egésznek. Nem is akart különórára járni, csak a szülei erőltetik az egészet, bigygyesztette le az ajkát.

Nem sejtette, hogy féltékenység tölt el amiatt, hogy ismeretségbe kerültek egymással. Még meglepőbb volt, hogy hirtelen nem tudtam volna megmondani, Marionra vagyok féltékeny Mirko miatt, vagy Mirkóra Marion miatt. A két érzés eggyé vált és fájoan feszített. Ha kettejükre gondoltam, légszomjam támadt, úgy éreztem, hirtelen eltűnök, semmivé válok, vagy olyan parányivá, hogy észre se lehet venni.

Próbáltam Mirkót szóra bírni az iskolában, az órák közti szünetekben vagy iskola után, amikor együtt mentünk a közeli buszmegállóig. Kérdezgettem, milyenek találja Mariont, de csak a vállát vonogatta. Ha a nők kerültek szóba, mindig bezárkózott, mint aki titkolni akarja vonzalmait vagy sikereit. Úgy tűnt, mint akinek vannak már tapasztalatai e téren, de ezeket nem kívánja megosztani senkivel. Faggattam volna arról is, hogy viselkedik vele Marion; őt is kérdezgeti-e lányokról, szerelemről, vajon vele is kacérkodik-e, mint velem, vagy netán még messzebb megy el. Talán azért nem felelt, mert nem akart megbántani: sejtette komplexusaimat, hogy magamat csúnyának, őt jóképűnek, Mariont pedig szédítően vonzónak találok. Gyűlöltem égővörös, hullámos hajam, míg ha Marion fekete hajzuhatagára gondoltam, elgyengültem. Magányos önkielégítéseim során sokszor elképzelttem, hogy hajunk egymáshoz ér, s olyankor nem undorodtam már a saját testemtől sem. Amikor azonban hetente kétszer kettesben maradtunk, zavarba jöttem. Mintha nehéz fátyol zuhant volna rám, s választott volna el önmagamtól, megbénította vágyaim: egy szót se tudtam kinyögni, ami szépségével vagy vágyódással állt kapcsolatban, pedig nyilvánvalóan érezte rám gyakorolt vonzerejét. Legfeljebb némán sóvárogtam, titokban vetve egy-egy pillantást hajára, pulóvere alatt gömbölyödő mellére, melynek csúcsán óráink alatt nem egyszer kihegyesedett a mellbimbója. Döbbenet állapítottam meg, hogy sosem visel melltartót, és az első alkalomtól fogva, hogy észrevettem, nehezen tudtam fegyelmezni magam, hogy ne pillantsak mindig oda. Szemem cikázott arca, haja, melle és a miniszoknyában, a fotelban maga alá húzott lába fölött gömbölyödő feneké között, miközben ő a Present Perfect Continuous nyelvtani szerkezetét igyekezett elmagyarázni nekem, hiábavalóan.

Mi a véleményed Mirkóról?, kérdezte Marion.

Mi volna?, kérdeztem vissza. A barátom.

Helyes fiú, mondta Marion, és mintha gyomron vágott volna.

Kár, hogy olyan félszeg és csendes, fűzte hozzá.

Nem válaszoltam.

Érdeklík a lányok?, kérdezte Marion, s én éreztem, hogy arcom felforrósodik.

Miért nem azt kérdi, engem érdekelnek-e, és én mit akarnék tenni velük? Miért nem azt kérdi, mire vágyom vele kapcsolatban? Rólam sose mondta, hogy helyes vagyok, senki más se mondta még, legalábbis nekem nem. Hogy is mondhatta volna, hiszen kövér vagyok és vörös, ugyan ki a fenének tetszenék?

Szóval, kérdezte ismét, érdeklík őt a lányok?

Persze, hogy érdeklík, feleltem dacosan. És a lányok is érdeklődnek Mirko iránt.

Azt nem csodálom, válaszolta Marion.

Másnap első dolgom volt az iskolában Mirkóval beszélni, és elmondani neki, hogy Marion érdeklődött utána. Féltékenységemben az is megfordult a fejemben, hogy nem szólok a történekről, de eszembe jutott, hogy Marion elmesélhette neki, mit kérdezett tőlem, és én mit válaszoltam, ezért jobbnak láttam elmondani.

Fensőbbeségen elhúzta a száját, mint akinek egy nő nem tud meglepetést okozni, de elkerekedett szeme és fejrázása arra engedett következtetni, hogy vannak dolgok, amiket nem ért. Nem kötötte az orromra, mi zajlik köztük. Nem beszélt arról sem, hogy amikor kettesben vannak, beszélnek-e rólam, vagy eszükbe se jut szóba hozni, mert nem vagyok olyan fontos számukra.

Emésztett a féltékenység, de odalépett hozzánk egy lány az osztályból, akivel mindketten jóban voltunk, és én gyakran élcelődtem is vele. Apró termetű, sportos alkatú, szőke, göndör hajú lány volt, akivel szintén próbálkoztam már, mondanom sem kell, eredménytelenül. Nevetgélve és könnyedséget tettetve megkérdeztem tőle, hogy ha már engem visszautasított, mert gátlásaimmal szembeszállva mindig nyíltan provokáltam, nem akar-e lefeküdni velem, nem volna-e kedve Mirkóval hármásban kipróbálni.

A lány nem háborodott fel, még csak nem is gúnyolódott. Felhúzott szemöldökkel méregetett bennünket, mintha csak azt mérlegelné, komolyan vehető-e a javaslat, valóban képesek volnánk-e rá. A hosszú csendtől zavarba jöttem, Mirkóból pedig kibukott az ideges nevetés. Felváltva nézett rám és a lányra, mint aki még nem is hallott olyat, mint az imént.

A lány csak ekkor válaszolt.

Érdekes ötlet, gondolkodom rajta.

Eszembe se jutott akkor, hogy egy pillanatra valóban mérlegelhettem, elfogadjam-e az ajánlatot. Csak arra tudtam gondolni, hogy még velem is hajlandó volna lefeküdni azért, hogy Mirkóval ágyba bújhasson.

Anyám kérdezte meg egy este, hogy haladunk az angollal. Apám is ott volt. Tévészéshez készülődtünk, bevittem a karosszékeket a nagyszobából a hálószobába, ahol a tévé állt. Igazságtalannak éreztem, hogy többnyire nekem kell behurcolkodnom, majd pedig ki a film után, mert nem hagyhattam odabent a karosszékeket, habár másnap este ismét rám hárult a cipekedés feladata.

Igyekeztem, hogy ne látszódjon rajtam, forróság önt el, ha Marionra gondolok, mintha minden vele kapcsolatos, visszafojtott vágy ilyenkor árasztana el, amikor nincs jelen, ám alakja, vonásai képzeletembe idéződnek.

Nem tudtam vagy talán nem akartam beszélni szüleimmel semmiről, ami a vágyakkal, különösen az én vágyaimmal volt kapcsolatos. Túl közel álltunk egymáshoz, kellett egy szféra, ami csak az enyém, ami csak én vagyok, és nem ők. Titok volt hát a test, a vágy, túl fontos ahhoz, hogy megoszthassam velük, akik mindennek, aminek örültem, meglátták a kockázatait és a veszélyeit, mindenben tudtak aggódni és borongani, vagy kétségbe vonni a jelentőségét. Félttem tőlük, ez az igazság, féltettem tőlük a vágyat és a magányomban megtapasztalt gyönyört, melyhez homályos, pontosan soha meg nem fogalmazódó büntudat tapadt, és ez a saját testemből előcsalt gyönyör sokasodásával egyre fokozódott. Nem találtam senkit, aki e vágyban és kielégülésben társamul szegődött volna, nem szabadított fel senki a büntudat alól. Beszélni se tudtam erről senkivel. Tapasztalataimat a legszigorúbban megtartottam magamnak, és otthon úgy tettem, úgy éreztem, hogy így kell tennem, mint akit mindez egyáltalán nem érdekel.

Marion egy alkalommal a vőlegényéről beszélt. Idősebb férfi, mondta, kifinomult ízlésű, gáláns úriember, de ő nem tudja, hosszabb távon képes lesz-e megmaradni mellette, elvégre mégiscsak huszonöt évvel idősebb nála, és az idő nem áll meg, még az ő kedvéért sem. De éppen az tetszik neki benne, hogy nem a mai világban él: stílusa van, elegáns, más, mint a kortársai.

Egy pillanatra célzásnak értettem, amit mondott: hiszen én is úgy éreztem, kilógok a sorból, nem tudom felvenni osztálytársaim többségének stílusát, akik durvák, közönségesek. Miközben vizolyogtam tőlük, irigyeltem a gátlástalanságot, ahogy a lányokról és a testiségről beszéltek, vagy azt, ahogy hozzájuk nyúltak. Nekem legfeljebb erotikus élcelődésre futotta, legtöbbször azt is tapintatosan és némi öniróniával műveltem, mint aki maga se hisz abban, hogy a célozgatás sikerre visz. Mirkóval sem tudtam beszélni a vágyaimról, ahogy ő sem beszélt ilyesmiről. Amikor látszólag rámenősen megkérdeztem, mit tenne ezzel vagy azzal a lánnyal az osztályból, akkor is tőle akartam hallani mindazt, amit én akartam volna megtenni, mert én magam, úgy éreztem, nem tudnám megfogalmazni és kimondani a vágyaimat. Mindez képzelgéseimnek is határt szabott, s persze képzelgéseim korlátozottsága akadályozta, hogy beszélgetni tudjak Mirkóval.

A Marion iránt érzett vágyaimról Mirkóval azért sem akartam beszélni, mert félttem, hogy kiderül, szorosabb közöttük a kapcsolat, mint Marion és közöttem.

Marion egyszer azt kérdezte óra közben, beszélhet-e velem bizalmasan, „mint egy nő egy férfival”.

Természetesen, feleltem, és felgyorsult a szívverésem.

A következő pillanatban magyarul kérdezte: milyennek látom őt? Beszéljek róla, mondjak véleményt férfiszemmel, sürgetett.

Forróság ömlött végig testemen.

Nem látom-e rajta, hogy öregszik? Mert ő már látja magán, mondta szomorúan. Előre hajolt és ujjával megérintette a szeme sarkát.

Előre hajoltam, de nem láttam semmit, csak azt, hogy a hosszú ujjú, fehér pamutpóló alatt megmozdul a melle, s amikor hátradőlt és újra kihúzta magát, megfeszült. A fehér pólóhoz fekete kord miniszoknyát viselt és fekete nejlonharisnyát.

Dehogy öregszel, mondtam, mert nem láttam semmit, és mert tudtam, ezt akarja hallani.

Próbáltam nyugodtan formálni a mondatokat, és nem nézni a mellére, melynek bimbója ismét kirajzolódott a könnyű anyagon.

Ha az ember őrlődik, az belülről rágja a testét, magyarázta.

Nem értettem, mire céloz. Én tökéletesnek láttam a testét, s ebben a pillanatban annyira izgatott, hogy legyőzte addig bénító félelmemet. Össze kellett szorítanom a combom, hogy ne lássa, hogyan hat rám.

Mindent megtesz a vőlegényének, folytatta, mert érzi, vágyik rá, és egy nőnek szüksége van az érzésre, hogy igazán akarják őt. Most például azt kérte, miután tőlem hozzá megy, hogy harisnyatartót vegyen fel. Ebben a hidegben. Fel is venné, mondta, és a táskáját vállára akasztva bement a fürdőszobába.

Beleszédültem a vágyba, és csak nagy nehezen tartottam vissza magam, hogy a kulcslyukon leskelődjek.

Amikor kijött, a szoknyáját igazgatta.

Még szerencse, hogy a közelben lakik, kuncogott.

A képeken, filmekben villanásnyira látott harisnyák és harisnyatartók emléke olyan erősen idéződött emlékezetembe, olyan felzaklató volt látni, hogy ruháját igazgatja, hallani, amit mond, és belegondolni, hogy itt öltötte magára az erotikus ruhadarabot, mintha nem is lett volna szoknyában. Magam előtt láttam a combjait, ahogy a selymes anyag rájuk simul, s a klipszek a csípőjén körbehúzódnak csipkés anyaghoz erősítik a harisnya szegélyét.

Furcsa számára, magyarázta, állandóan úgy érzi, hogy lecsúszik, de az idősebb férfiak szeretik, nevette el magát gurgulázó hangon, s én abban a pillanatban eléleztem.

Bocsánat, kiáltottam, és kirohantam a fürdőszobába.

Szédültem, égett az arcom, sírás fojtogatott, szégyelltem magam. Remegő testtel meg kellett támaszkodnom a mosdó peremén. Ahogy tudtam, sebtében megmosakodtam, rettegve attól, hogy észreveszi, mi történt, felhúztam a nadrágom, és ingatag lábakon, szinte önkívületben visszamentem a szobába.

Nem vett észre semmit, magával volt elfoglalva. Amikor beléptem, már állt, a combjához nyúlt, a harisnya csatját igazgatta. Le kellett ülnöm, mert éreztem, a látvány ismét felizgat. Nagy spirálfüzetet szorítottam ölemhez, úgy kísértem ki az előszobába.

Amikor egyedül maradtam, és megalázó helyzetemben a szennyesbe dobáltam levetett ruháimat, olyan volt az egész, mintha csupán képzeletem keserves és vad játéka lett volna, pedig korántsem a képzeletem játszott velem, hanem Marion.

Mirkónak, persze, egy szót sem szóltam mindarról, amit átéltem. Nem voltak szavaim, melyekkel elbeszélhettem volna a történeteket. Szenvedélyesen kérdezgettem őt, milyenek az angolórák, sőt még azt is kiderítettem, melyik nap jár hozzá Marion, hogy másnap megoszthassa velem a friss élményeket, de Mirkónak nem akaródzott beszélni. Faggatózásomra csak félszavakat vetett oda.

Időről időre azt is megkérdeztem, próbálkozott-e Marionnal, mire a fejét rázta. Meg akartam tudni, vonzódik-e hozzá, amire bizonytalan, kétértelmű választ adott.

Nem értettem, hogy nem tudja eldönteni, tetszik-e neki, akarná-e megszerezni, ha módjában állna, vagy sem.

Amikor azonban egyszer, talán megelégedve kérdezősködésem, azt mondta: Marion akarná őt, de neki nincs kedve hozzá, meg kellett kapaszkodnom a padban, amelynek támaszkodva addig álldogáltunk. Nem tudtam megszólalni, pedig kérdések özöne tolult fel bennem. Mindezt előre sejtettem, mégis úgy ért, amikor bekövetkezett, mintha hasba rúgtak volna. Nehezen kaptam levegőt. Ügyelnem kellett, hogy ne lássa rajtam felindultságom. Beszélgetésünk félbeszakadt.

Marion kérdéseiből éreznem kellett volna, mégse akartam tudomásul venni a nyilvánvalót. Marion hozzá vonzódik, ő tetszik neki, őt akarja. Fel se merült bennem, hogy Mirko esetleg valótlanul állít Marion közeledésével kapcsolatban, vagy netán félreérti gesztusait. Inkább arra gondoltam, saját vonzalmait illetően tart homályos bizonytalanságban, nem akarva megbántani, hiszen tudta, hogy vágyódom Marion után.

Sokszor elkalandozik a figyelme. Ezt Marion mondta sejtelmesen és némi ironikus mosollyal a szájsarkában, amikor szüleim rákérdeztek, hogy haladunk az angollal. A nagyszobában ültették le a kanapéra, kávéval kínálták, amit anyám ezüsttálcán, ezüstsészében szervírozott. Marion mellé ült le, apám a szemközti karosszékbe, nekem a dohányzóasztal végén elhelyezett puffon jutott hely, így beszélgetek, míg nekem szüntelenül viszkett a combom és a hátam, alig győztem feltűnés nélkül vakarózni.

Nem tudtam koncentrálni az órákon. Rápillantani is alig tudtam Marionra, miközben hetente kétszer egy órát kellett vele egy szobában töltenem és beszélgetnem. Távolságtartásomat és hűvös viselkedésemet ez jelentősen megnehezítette. A közelségében, a hangja hallatán, kandin fürkésző tekintete láttán előbb-utóbb oldódott merevségem, hiába akartam éreztetni vele, hogy már nem úgy nézek rá, mint korábban.

Azt sem értettem, szüleim hogyhogy nem veszik észre: játszik velük, mert őket is elbűvölte. Úgy láttam, apám szigorúsága és távolságtartása oldódott a jelenlétében, és anyám kimértségét sem tapasztaltam, amikor négyesben beszélgettünk. Ők kávéztak, én meg feszengtem, hogy egyszerre kell együtt lennem velük és Marionnal. Mariont, úgy tűnt, mindez nem zavarja. Ahogy élvezte, hogy engem traktálhat magánéletével, szüleimnek is fecsegni kezdett az udvarlójáról. Éreztem, hogy lángol az arcom, különösen, amikor szóba hozta, hogy nekem már elmesélte dilemmáját. Mások voltak a hangsúlyai, nem annyira érzéki módon adta elő a történetet, és persze a harisnyáról sem esett szó, amitől különösen tartottam.

Legnagyobb döbbenetemre, szüleim kíváncsian végighallgatták, és bár látszott rajtuk a csodálkozás, nem nyilvánítottak véleményt. Csak arra kérték, legyen velem szigorúbb, ha figyelmem lanyhulna az órákon, mert már nagyfiú vagyok.

Na, mit tegyek most veled, te nagyfiú?, kérdezte Marion, amikor újra kettesben maradtunk, és megkezdődött az óra. Korbácsot csak nem alkalmazhatok, mosolyodott el. Vagy azt szeretnéd?

Hallgatásomra elnevette magát.

Nem értettem, mi ebben a humoros, de még ma, vénemberként is belepirulok, mi járhatott akkor a fejében.

Tanultunk tovább, de talán Marion is érezte visszafogottságom, melytől nem tudtam szabadulni, bármennyire szenvedtem is tőle.

Mirkóval is hűvösebb lett a viszonyom, ami neki talán fel se tűnt. Minthogy mindig flegmán, közönyösen nézte a világot, észre se vette, hogy ritkábban szólok hozzá, nem lebzselek a közelében az órák közötti szünetben, nem keresem a pillantását, nem nevetek össze vele, ha más hülyeséget mond, és nem hívom fel a figyelmét egy-egy bizalmas kacsinással vagy oldalba bökkve, ha bármi izgalmas adódik, ami egyhangú iskolai mindennapjainkba némi színt vihet. Úgy tűnt, Mirkót mindez nem érdekli, én sem érdeklém, sem semmi más. Kezdtém beletörődni, hogy más barát után kell nézmem, bár a legkevésbé sem tudtam, hol szerezhetnék új barátot, ha mostanáig ez az egy akadt, mert sem az iskolában, sem a vízilabdaedzésen, ahová szüleim nyomására járnom kellett, hogy súlyfeleslegem leadjam, nem találtam senkit, akivel bizalmasabb viszonyba kerülhettem volna.

Korán köszöntött be a tél abban az évben, december elején már sűrűn havazott. Az első hó vakító fehérségével mindig felvidített, rövid időre elfeledtette velem minden bánatom. Ünnepi érzéssel, oktalan reménnyel töltött el, ám amint a hó szürkés, kásás sárrá olvadt az aszfalton, lehangelődtem. Fojtogatott a magány, fogalmam nem volt, lesz-e szilveszterre meghívásom.

Marion francia sarkú bokacsizmában járt. Ha kihívóbb szoknyát viselt is, vagy akár egy fiú, rövid, kantáros nadrágot, vastag harisnyanadrágot vett alá, nem olyasféle holmit, amiben korábban kínos és felkavaró pillanatokat szerzett nekem.

Lassan haladtunk, egyes nyelvtani fordulatokat, mint például a feltételes mód múlt idejét, nehezen tudtam megjegyezni. Megalázó volt elviselnem Marion unott, fáradt, rosszalló pillantásait, amikor sokadszor kellett átismételnie velem a gyakorlatokat. Összpontosítottam, amennyire csak tudtam, de annyifelé tekeregtek a gondolataim, hogy azt is elfelejtettem, amire a házi feladatok elkészítése közben még emlékeztem.

Hol szilveszterezel?, kérdezte Marion az egyik óránk végén.

Még nem tudom, mondtam dacosan, és elfordultam. A szótárfüzetemet, a tankönyvet és a nyelvtankönyvet rendezgettem egymás fölé, hogy ne lássa elkeseredettségem.

Meghívtam Mirkót magamhoz, mondta.

Akkorát dobant a szívem, hogy azt hittem, felrobban. Igyekeztem semmiféle érzelmet nem mutatni. Üres voltam és kifosztott.

Úgy gondoltam, téged is meghívlak, folytatta némi hatásszünet után. Ha van kedved együtt szilveszterezni, hármásban.

Az előbb úgy éreztem, elhagy minden erőm, most fejembe szökött a vér.

Hirtelen nem tudtam, szánalomból hív meg magához, vagy most is játszik velem. Merthogy játszott, sejtettem, de nem tudtam teljesen kivonni magam a játékból.

Van, feleltem közönyt tettetve, miközben éreztem, menekülnöm kellene a közeléből.

Csak amikor elment, akkor gondoltam arra, vajon Mirkónak mit mondott. Tudja-e, hogy nem kettesben tölti vele a szilvesztert, vagy kellemetlen meglepetés lesz számára váratlan jelenlétem. Vagy ami még rosszabb: netán megbeszélte vele, hogy engem is elhívna, és Mirko is szánalomból egyezett bele.

Orosz pezsgőt vittem, ahogy Marion kérte. A körúti lakás előszobájában levettem és felakasztottam a kabátom. Adott két puszit, ez újdonság volt, átvette az italt, és a hűtőbe tette a konyhában. Utánanéztem, amikor lehajolt. Vádlíja megfeszült a tűsarkúban. Fekete harisnyát, fekete bőrszoknyát és fehér vászoninget viselt, melltartó nélkül. Így is izgató volt, bár most nem viselt harisnyatartót.

Menj be nyugodtan, mondta, mintha megérezte volna, hogy figyelem, s én szófogadóan befelé indultam.

Mirko már odabent ácsorgott. Míg Marion háziasszonyi teendőit végezte, megilletődötten álltunk a lakás egyetlen szobájában, mint az idegenek, akik legfeljebb látásból ismerik egymást, és arra várnak, hogy a házigazda, időt szakítva teendői között, bemutassa őket egymásnak.

A lakás kissé kopárnak látszott. Egy-két jellegzetes bútor és dísz tárgy törte meg a kihaltságot. Vastag matrac szolgált ágyként az egyik sarokban, mellette thonet szék, toálett asztal tükörrel, sminkkészlettel s a tükör díszes keretének ágbogaira akasztott legyezővel, egy szőke és egy vörös parókával, ami inkább riasztónak hatott, mint érdekesnek. Ha néha olyan kedvében van, abban jár szórakozni, mesélte egyszer. A földön, az ágy mellett egy puff, egy kis karácsonyfa a sarokban, feldíszítve, s egy mag-nó, mellette fonott kosárban kazetták. A szaloncukrok színes, fényes csomagolópa-pírjának némelyike már kifosztva, üresen lógott. A falakon nem láttam képeket, csak egy lazán felaggatott, bordó faliszőnyeget, melyet aranyszállal szőtt minaretek és karcsú holdak díszítettek.

Marion is bejött végre, kiszabadított bennünket a kínos helyzetből.

Miért vágtok ilyen fancsali képet?, mosolygott ránk. Üljetek már le, mutatott az ágyra.

Kényszeredetten leültünk egymás mellé. Úgy éreztem, mintha csak általa tudnánk kapcsolódni egymáshoz.

Egy tálcán talpas, hosszúkás pezsgőspoharakat, majd még egyet fordulva, kemény tojásos és kaviáros szendvicseket hozott. Meggyújtott két hosszú gyertyát, és a toálett asztal két szélére tette őket. A lángok narancsos színben mozgó fényköröket varázsoltak a faliszőnyegre: hasonló volt a hangulat, mint a bordélyokban, de ezt csupán évekkkel később tapasztaltam, amikor hiába kerestem azt, amit Marionnál átéltem, pontosabban átéltünk.

Marion ránk nézett, és elmosolyodott.

Táncolunk?

Félszegen pillantottunk egymásra, majd újra rá. Mirko gúnyosan el is nevette magát, ahogy máskor.

Na, csak nem maradok magamra, amikor nincs is vetélytárs?, kérdezte szomorkásan Marion. Felénk nyújtotta két kezét, megfogtuk, s ő felhúzott bennünket. Megcsapott parfümjé mandulaillata. Elgyengültem az érintésétől. Forró volt a bőre, erős a szorítása, mégis gyengéd.

Hullámozni kezdett a teste a zene ritmusára, s lassan én is mozogni kezdtem, sőt Mirko is táncolt. Soha nem láttam táncolni. A klubdélutánokon rendre félrevo-nult, csak ténfergett, a lemezborítókat nézegette, vagy egy-egy lánnyal váltott pár szót, aki megpróbálta tánkra bírni, de ő elhárította mindet. Ha beállt, legfeljebb néhány groteszk mozdulat erejéig, mintha csak gúnyt akart volna űzni belőlünk, táncolók-ból. Most azonban, kissé szögletes mozdulatokkal ugyan, de igyekezett követni a zene ritmusát.

Nem várunk éjfélig, pördült meg Marion, és az előszoba felé indult. Már le kellett hűlnie.

Egy darabig még mozogtunk, de amikor egymásra pillantottunk Mirkóval, zavarunkban megálltunk. Marion néhány pillanat múlva tért vissza, kezében a pezsgősüveggel. Tánclépésekben jött, s ettől valamiért megint elszégyelltem magam, bár izgatott a látvány. Olyan volt, mintha már előtte is ivott volna, azért ilyen könnyed és felszabadult. A toálett asztalhoz ért, rátette az üveget, de nem eresztette el.

Egy férfikézre volna szükségem, nézett ránk megfordulva.

Egyszerre léptünk felé. Megtorpantunk, s én udvariaskodva intettem Mirkónak, hogy menjen csak. Fájt, de úgy éreztem, előjogai vannak.

Négykezes. Mint a zongorán, nevette el magát Marion, és átadta az üveget.

Röhejesek lehettünk, ahogy én tartottam a palackot, Mirko pedig a csillogó papírt, majd az alumínium drótot fejtette le a műanyag dugóról komoly arccal, s kezdte kilazítani. Nagy pukkanással szabadult a dugó, de csak egy kis pezsgőhab bukkott ki az üveg száján.

Marion a poharakat nyújtotta, töltöttem, koccintottunk. Csillogó szemekkel nézett rám, s az arcán is fényes szemcsék csillogtak. Nevetett megint, elemében volt. Le nem tudtam venni a szemem róla és Mirkóról. Vártam valamit, magam sem tudtam, hogy mit, és azt sem, köztünk vagy köztük kellene, hogy történjen, amint-hogy azt sem, félek-e tőle, vagy vágyom rá.

Mirkóval az ágyon ültünk, Marion a thonet széken foglalt helyet, velünk szemben, kecses, hosszú lábait keresztbe vetve. Beszélgettünk, töltöttünk, kaviáros és tojásos szendvicseket ettünk. Ahogy elfogyott a pezsgő, Marion bontott még egy üveggel, talán azt Mirko hozta. Már szinte összeszokott mozdulatokkal nyitottuk ki, fokozódó derűtség közepette. Kissé fel is ráztuk, kifröccsent a padlóra. Marion kiment egy konyharuháért, hogy feltörölje. Elénk guggolt, a lábunk körül motozott, haja a térdünkhöz ért. Mirko elnevette magát.

Mi olyan vicces?, kérdezte Marion.

Semmi, felelte Mirko, és nevetett tovább.

Marion kiment, majd visszajött. Teletöltötte a poharainkat, csillogó szemmel emelte felénk a magáét, és állva kiitta.

Táncolunk?, kérdezte, és már mozgott is, csábítóan tekergetve-rázva csípőjét a keleti szám ritmusára, akár egy hastáncos nő.

Mi van a pasiddal?, kérdezte Mirko.

Nekem eszembe se jutott, hogy Marion miért nem vele szilveszterezik.

Vége, mondta Marion. Úgyhogy most szomorú vagyok. Vigasztaljatok meg, vágott szomorkás arcot.

Kislányosan beszélt, s közben csábító volt minden mozdulata.

Mirko felhajtotta a pezsgőt. Én sem akartam lemaradni, egy hajtásra kiittam a magamét.

Lassú szám következett, Marion kitárta két karját, lehunyta szemét, és úgy táncolt, ringatózó mozdulatokkal. Finoman mozgatta kézfejét, mintha hívogatott volna bennünket. Közelebb léptünk, megérintettük ujjait. Kinyitotta a szemét, ránk nevetett. Elhúzta a kezét, megpördült, majd magához vont bennünket, és nyakunk köré fonta

két karját. Megint érezhettem testmelegét, kölnije aromáját, de hirtelen nemcsak Marion, hanem Mirko arca is közel került, ahogy Marion mindkettőnket átölelt.

Megpróbáltam alkalmazkodni ritmusához, éreztem karomhoz nyomódó mellét, csípőjét, ahogy az enyémhez ér, s félénken visszahúztam volna magam, de karja egyre csak szorított, húzott magához, és mintha csípőjét is szándékosan tolta volna nekem. Kezével hosszú hajába túrt, és beterített. Haja csiklandozta a bőröm, elgyengültem és szédültem, pezsgőszagú leheletünk összekeveredett. A közvetlen közelben éreztem a másik arcot is, Mirkóét, mert másik karjával az ő fejét is magához húzta, így három arc szorult egymáshoz. A zene ritmusára együtt kellett mozognunk Marion karjaiban. Ölelésében testem feszültsége kiengedett, ellazultam, mozgásom könnyedebbé vált, én is átöleltem. Éreztem, hogy másik oldalam Mirkóhoz szorul, s hogy Mirko karja is a vállam köré fonódik. Kört alkottunk, kart karba öltve, halántékainkat egymáshoz érintve, mígnem Marion feje megmozdult, arcát felemelte, s egy-egy csókkal érintette arcunkat. Csípőjét mozgatva közénk furakodott, teste testeink közé szorult. Mirko szemből, én hátulról öleltem, s így maradtunk még a következő számnál is, mely ugyancsak lassú volt, akár az előző. Hajába fúrtam az arcom, nem láttam, talán nem is akartam látni, szemből Mirko megcsókolja-e. Együtt mozogtunk, egészen addig, míg Marion ismét pozíciót nem váltott, és ki nem bontakozott karjainkból. Magasba emelte kezét, nyúlánk alakja közöttünk kigyózott, majd félfordulatot tett, ismét átölelt, magához húzott bennünket, és mi is átkaroltuk egymást. Mindhárman összeérintettük a homlokunkat, így táncoltunk. Éreztem pezsgőtől forró lélegzetüket, ajkaik csiklandó közelségét, de Marion lassan hátrahúzta fejét, miközben ujjaival hajunkba túrt, és kettőnk fejét finoman összeérintette. Meglepő volt Mirko ajkát egészen közel érezni a magaméhoz, miközben Marion tenyerét éreztem fejem búbján, ahogy simogat. Mirko nem lepődhetett meg annyira, mert ajkát az enyémhez közelítette, és szájam sarkába csókolta.

Meglepettségem fokozódott, de még mindig nem moccantam. Túl jó és biztonságos volt ez a hármaskötél, de éreztem, ahogy Mirko ajka szétnyílik, nyelve végig simít az én ajkaimon. Marion ölelése lazult, Mirko egyre határozottabban közeledett, kinyílt a szája és az enyémre tapadt. Ösztönösen visszacsókoltam, pezsgő és kaviár ízű volt a szája, ahogyan az enyém is. Nyelve előbb bizonytalanul, majd ellenállást nem tapasztalva, mohó kíváncsisággal tapogatta végig fogsorom, ínyem és szájpadrólóm. Szólt a zene, lehunytam a szemem, elszédültem, hármunk ritmusát követtem, megzavarodva, vajon nélkülük képesek volnának-e megállni a lábamon. Marion kerítőként font körül bennünket két karjával, és én is átdugtam Mirko szája a nyelvem, amitől felbátorodott. Éreztem, ahogy magához szorít, mintha rég elvesztett holmiját találta volna meg. Senki mással nem csókolóztam még. Egész testem belebizsergett a kusza összefonódásba, nem gondoltam arra, mi volt előtte, mi lesz utána, nem éltem még át ilyen felzaklató érzéki kalandot, legfeljebb töredékeit, magányos örömszerzéseim idején. Amikor azonban Marion kibontakozni próbált ölelésünkben, s teste eltávolodott a miénktől, mi pedig magunkra maradtunk Mirkóval, hirtelen felborult az addigi boldog egyensúly. Magamhoz térve a bódulatból, viszolyogni kezdtem Mirko érintésétől, különösen attól, hogy nyelvével belém hatolt. Hirtelen az jutott eszembe, hogy ami történt, nem véletlen, Marion tudhatott

Mirko vonzalmáról, és csupán kerítőként közreműködött. Menekülni akartam Mirko karjaiból, ebből a lakásból, a bizarr helyzetből, és ellöktem magamtól.

Meg vagytok örülve?, kiáltottam.

Nyugi, mondta Marion, és nyugtatóan nyújtotta felém a kezét. Nem történt semmi.

Nem történt semmi? Hát akkor ez mi volt?, kiabáltam vagy sírtam, nem tudom.

Mirko büntudatosan állt, hol Marionra, hol rám pillantott, azután lesütötte a szemét és a homlokát fogta.

Marion nevetett.

Szilveszter van! Engedjétek el magatokat.

Kirohantam az előszobába, felkaptam a kabátom, és bevágva magam mögött az ajtót, elrohantam.

Az utcán áradt a tömeg. Éjjél volt. Részegek dudáltak, konfettit szórtak, nyitott boros- és pezsgősüvegekkel hadonásztak. Kétségbeesetten próbáltam áttörni köztük, hogy a villamoshoz érjek, de a megállóban is ugráltak, pezsgővel fröcskölték. Ezen az éjszakán nem kellett félni, hogy rendőrök avatkoznak közbe, s ők a maguk módján ünnepelték e szabadságot. A villamos nem jött, s én úgy éreztem, mindenki engem néz, rajtam röhögnek, állapotomat gúnyolva fújnak az arcomba színes dudáikkal, szórják a fejemre a konfettit, vagy locsolják kabátomra a pezsgőt, ami különösen feldühített. Rohanni próbáltam, mert nem jött a villamos, de minduntalan nekimentem valakinek, és visszalöktek. Kétségbeesetten küzdöttem, hogy kiszabaduljak közülük, s mire hazaértem, remegtem a fáradtságtól.

Ledobtam a kabátom, a fürdőszobában forró vízzel dörzsöltem az arcom, és percekig mostam a fogam. Annak ellenére, hogy a paplant is a fejemre húztam, vacogva aludtam el. Félálomban Marion nevetését hallottam szüntelen, és Mirko száját láttam, ahogy közeledik az enyémhez, de mielőtt hozzám érhetett volna, mindig felriadtam.

Marion január elején lemondta a további órákat, új tanárt kellett keresnünk. Úgy éreztem, belátta, hogy túl messze ment, ő is szégyelli magát.

Néhány nap múlva véget ért a téli szünet, kezdődött a második félév. Mirkóval nem beszélünk az esetről, ahogy másról sem. Köszöntünk egymásnak, ültünk egymás mellett, de nem tudunk szólni egymáshoz. Azután, mintha kárpótlást akart volna nyújtani, helyet cserélt egy osztálytársnőnkkel, aki szívesen ült előrébb, mert rosszul látott.

Az érettségi után úgy köszöntünk el Mirkóval, mint azoktól az osztálytársainktól, akikhez négy éven át semmi sem fűzött. Én szándékosan tartózkodó voltam, rajta nem látszott semmi, ahogy általában. Soha többé nem láttam és nem is beszéltem vele.

Amennyit a huszonöt éves érettségi találkozón sikerült megtudnom róla, Mirko megnősült, visszatelepült Szerbiába, és eltűnt a kilencvenes években, a háborúban. Heteken át kísértett az emléke, nem tagadom, annyi idő után is megsíratam őt.

Marion, különös módon, anyámmal később is tartotta a kapcsolatot. Két-három évente felhívta, és elmesélte, milyen jó partikat csinálhatott volna, de ő még válogat, úgy érzi, elég fiatal, nem kell sietnie. Anyám imádta a pletykáit, szívesen beszélgetett vele, én pedig mindig tartottam tőle, hogy Marion egyszer beszámol

neki a hármásban töltött szilveszter részleteiről, de anyám soha nem tett említést a dologról, csak arról, hogy Marion egyszer sírva telefonált. Mellrákot állapítottak meg nála, mondta, besugárzásokat kell kapnia, lehet, hogy kihullik a haja, és ha nem segít a sugárkezelés, le fogják vágni a mellét, mesélte. Anyám kérte, hogy a kezelés után feltétlenül látogassa meg, de Marion nem jött, talán szégyellte a külsejét, amire korábban annyira büszke volt.

Anyámat izgatta, mi lehet vele, s miután nem hagyott soha telefonszámot, nem volt rest, elment a kórházba, ahol Mariont kezelték. Bár először azt mondták, ha nem rokona, nem adhatnak felvilágosítást, azután mégiscsak hajlandóak voltak közölni vele, hogy Mariont megműtötték, de az áttétek következtében a rák továbbterjedt, és néhány hónappal a műtétet követően meghalt.

Éveken át vártam valamire, egy betegségre vagy egy váratlan tragédiára, mely engem is letaglóz. Nem éreztem magam annyival ártatlanabbnak, hogy nyugodtan éljem le az életem nélkülük, mert a közösen megtapasztalt szenvedély engem élet-hosszig megfertőzött. Családot alapítottam, de nem tudtam megmaradni egyetlen asszony mellett sem. Mindig űzött annak az éjszakának az emléke, amihez hasonlót soha többé nem élhettem át. Csak most, hogy ezt írom, hogy a vágy megszelídült, döbbenek rá, hogy ez az évtizedek távolából is a zsigereimben kísértő emlék volt az én büntetésem.

